

Alegat 135.

Sprawozdanie

komisji górniczej o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie uregulowania przemysłu naftowego.

Wysoki Sejmie!

Wydział krajowy w sprawozdaniu swém z dnia 10. września 1878 r. 44577/78 przedłożył Wysokiemu Sejmowi w przedmiocie uregulowania przemysłu naftowego, do uchwalenia projekt osobnej ustawy naftowej. Komisya górnicza, której projekt ten przez Wysoki Sejm do zbadania przydzielonym został, wyłuszczyła w sprawozdaniu swém, Wysokiemu Sejmowi już w sprawie tój przedłożoném, powody, dla których uchwalenia zaproponowanej przez Wydział krajowy ustawy naftowej Wysokiemu Sejmowi nie zaleca, ale doradza poddanie pod wymienionemi w sprawozdaniu swém warunkami nafty i wosku ziemnego pod postanowienia ustawy górniczej — zarazem przyrzekła komisya górnicza przedłożyć Wysokiemu Sejmowi osobne sprawozdanie z projektem uregulowania policyi naftowej aż do stanowczego uporządkowania przemysłu naftowego ustawą górniczą przez Radę państwa uchwalić się mającą.

Stosownie do swego przyrzeczenia przedkłada komisya górnicza Wysokiemu Sejmowi pod 1/ do uchwalenia projekt ustawy, regulującej wydobywanie nafty i policyą naftową. Projekt ten jest prawie równobrzmiącym z projektem ustawy, jaki c. k. radca Namiestnictwa p. Kajetan Orlecki ankiecie przez Wydział krajowy w przedmiocie tym zwołanej przedłożył, i który do sprawozdania Wydziału krajowego z dnia 10 września 1878 pod 2/ jest załączonym — a lubo wszechstronnie rzeczy nie wyczerpuje, to przecież zdolnym jest wprowadzić przemysł naftowy na lepsze tory i przygotować stanowcze uregulowanie tegoż.

Projekt pomieniony opiera się na zasadzie przynależności nafty i wosku ziemnego do gruntu i w całym swym toku od zasady tój nigdzie nie odstępuje, czyni jedynie poszukiwanie i wydoby-

wanie nafty i wosku ziemnego zawisłém od zezwolenia ustanowionych w tym celu organów autonomicznych i żąda od ubiegającego się o koncesyą, wykazania posiadania pewnej przestrzeni gruntu i odpowiedniej kwalifikacyi do prowadzenia tego rodzaju robót górniczych, lub też ustanowienia ku temu ukwalifikowanego kierownika — dopuszcza zaś expropriacyą cudzego gruntu tylko wtedy, jeżeli odpowiednie prowadzenie przedsiębiorstwa wymaga nieodzownie użycia sąsiedniego gruntu dla przeprowadzenia kanału odprowadzającego zbyteczne wody z pola naftowego, lub dla prowadzenia drogi albo kolei do wywozu lub przewozu produktów, nareszcie przyznaje przedsiębiorcy, który w swoim polu naftowym, kopiąc za woskiem ziemnym, natrafi na pokład onego ciągnący się poza obręb jego pola pod powierzchnią sąsiedniego gruntu tak, że z głównego szybu na jego polu może być wydobywany za pomocą bocznego chodnika także wosk ziemny, znajdujący się w gruncie sąsiada ze znaczném zaoszczędzeniem kosztów, prawo wydobywania wosku ziemnego także z obcego gruntu za pomocą bocznych chodników od jego pola prowadzonych, jednakże za wynagrodzeniem właścicielowi cudzego gruntu zupełnej wartości wydobytego tamże wosku ziemnego. — Oprócz tego zawiera rzeczony projekt odpowiednie naturze produkeyi naftowej przepisy policyjne i postanowienia karne, a w postanowieniach przejściowych dotychczasowe prawa przedsiębiorców naftowych nienaruszone pozostawia.

Gdy zresztą kompetencya Wysokiego Sejmu do uchwalenia zaprojektowanej ustawy w obec téj okoliczności, iż produkeya nafty i wosku ziemnego jest produkeyą pierwotną, a więc częścią kultury krajowej w § 11 lit. k) ustawy zasadniczej z dnia 21 grudnia 1867, w art. V lit. a) ust. przem. z dnia 20 grudnia 1859 i w § 18 statutu krajowego jest uzasadnioną,

Komisya górnicza wnosi:

Wysoki Sejm raczy załączony pod /. projekt ustawy uchwalić.

Lwów dnia 12 października 1878.

Sm arz ewski
przewodniczący.

Sp ł aw i ń ski
sprawozdawca.

U s t a w a

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, regulująca produkcją oleju skalnego (nafty) i wosku ziemnego (osokerit).

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Rozdział I.

O prowadzeniu przedsiębiorstw naftowych.

§. 1.

Kto zamierza w celu wydobywania oleju skalnego lub wosku ziemnego zakładać szyby, sztolnie, albo przedsiębrać wiercenia, winien wprzód uzyskać od właściwej władzy (§. 3.) przyzwolenie do prowadzenia tych robót. Przed otrzymaniem koncesyi nie wolno przedsiębrać żadnych robót, mających na celu wydobywanie nafty lub wosku ziemnego z wnętrza ziemi.

§. 2.

Starający się o taką koncesyę, ma wykazać w podaniu o udzielenie koncesyi:

- a) że jest wyłącznym i nieograniczonym właścicielem gruntu, do którego odnosi się prośba o udzielenie koncesyi, lub że właściciel gruntu udzielił mu prawa użycia takowego do poszukiwania i wydobywania nafty i wosku ziemnego.

- b) że grunt ten, który należy w podaniu oznaczyć dokładnie wyrażeniem liczb topograficznych, parcel katastralnych i opisaniem granic, — mierzy w jednym nierozzerwanym kawałku przynajmniej pół hektara, a szerokość gruntu w miejscu najwęższym wynosi najmniej 40 metrów;
- c) należy dalej dołączyć do podania plan zamierzonych robót, w szczególności oznaczyć miejsca, w których w obrębie granic koncesyowanego pola mają być założone szyby lub przedsiębrane wiercenia, opisać przyrządy i pomocnicze budowy, które mają służyć przy produkcji;
- d) w końcu winien ubiegający się o koncesję wykazać w podaniu, że albo sam nabył przez trudnienie się tą produkcją potrzebnego praktycznego uzdolnienia, lub że ustanowił dla prowadzenia przedsiębiorstwa kierownika, posiadającego kwalifikację do prowadzenia tego rodzaju robót górniczych.

§. 3.

Wydział krajowy ustanowi osobne organa, (inspektorów okręgowych produkcji nafty i wosku ziemnego), których obowiązkiem będzie w zastępstwie zwierzchności gmin i przełożonych obszarów dworskich załatwiać w pierwszej instancji podania o udzielenie koncesji do prowadzenia przedsiębiorstw produkcji nafty i wosku ziemnego i sprawować bezpośredni nadzór techniczny nad takimi zakładami.

§. 4.

Inspektor okręgowy obowiązany jest rozpoznawać bez zwłoki wnoszone podania o koncesye; mianowicie:

- a) winien sprawdzić z urzędu, że starający się o koncesję ma prawo rozporządzania gruntem, do którego odnosi się żądana koncesya, czy to jako właściciel gruntu, czy też jako tegoż prawonabywca, w którym to drugim wypadku ma nadto rozpoznać, czy ustępowstwo praw właściciela na rzecz przedsiębiorcy jest zeznane w sposób prawnie obo-

wiążący i należycie ubezpieczone, i winien, gdyby w tym względzie dostrzegł braki, wskazać ubiegającemu się o koncesyę, w jakim kierunku ma takowe uzupełnić przed udzieleniem koncesyi;

- b) winien dalej sprawdzić z urzędu, czy pod względem przestrzeni i figury gruntu, do którego odnosi się prośba o koncesyę, zachodzą warunki przepisane powyżej w §. 2;
- c) rozpoznać kwalifikacye ubiegającego się o koncesyę, lub przedstawionego kierownika przedsiębiorstwa do prowadzenia téj produkcji — i w miarę wyniku tego dochodzenia rozstrzygnąć prośbę o udzielenie koncesyi najpóźniej w 30 dni od wniesienia podania.

§. 5.

Dekret koncesyi winien zawierać dokładne oznaczenia pola naftowego, objętego koncesyą z wyrażeniem liczby, pod którą takowe wpisano do rejestru przedsiębiorstw naftowych (§. 7.) wymienienie koncesyonariusza, a jeżeli nie sam właściciel gruntu otrzymuje koncesyę, także nazwisko właściciela gruntu, z którego zezwoleniem przedsiębiorca podejmuje wydobywanie nafty i wosku ziemnego. Jeżeli jest ustanowiony odpowiedzialny kierownik przedsiębiorstwa, należy i tego wymienić w dekrete.

Wreszcie należy zamieścić w dekrete postanowienia względem ostrożności, jakie przy zakładaniu szybów, sztolni, wierceń na miejscach wskazanych przy użyciu przyrządów do wydobywania nafty i przy wydobywaniu tych produktów przestrzegać winien przedsiębiorca.

Postanowienia te muszą się stosować do miejscowych potrzeb i do przepisów zawartych w téj ustawie, a w szczególności w dziale III.

§. 6.

Przestrzeń pola naftowego, objętego jedną koncesyą, nie może wynosić więcej, niż pięć hektarów.

§. 7.

Inspektorowie okręgowi produkeji nafty i wosku ziemnego, obowiązani są prowadzić księgi nadanych pól naftowych. W tych księgach ma każde pole naftowe, dla krórego udzielono koncesyi, osobne folium, na pierwszej stronie folium należy wpisać w streszczeniu osnowę dekretu koncesyi z powołaniem dnia wydania i liczby dekretu, nazwisko koncesyonaryusza i dokładne oznaczenie parcel gruntowych, z których się składa dotyczące pole naftowe i tegoż granic. Na téjsaméj stronie wpisywać należy w porządku chronologicznym wszystkie późniejsze orzeczenia i rozporządzenia władz, odnoszące się do tego samego pola naftowego. Zaś na drugiej odwrotnéj stronie tego samego folium, należy uwidocznnić zakłady i budynki wykonane z przyzwoleniem władzy na dotyczącém polu naftowém, jako to: szyby, wierze do wiercenia, studnie, szopy, budynki służące na składy, kanały do odprowadzania wód, drogi i koleje zbudowane w obrębie pola naftowego dla celów produkeji nyfty. Przedmioty te należy tu oznaczać liczbami, jakie otrzymały przy udzieleniu koncesyi i powołać dekret, którym udzielono pozwolenie na założenie.

§. 8.

Jeżeli z tymi zakładami połączone są budowle, do których wykonania potrzeba zezwolenia władzy miejscowej sprawującej policję budowniczą, winien inspektor okręgowy zaprosić do udziału przy czynności komisyjnej dotyczącego przełożonego miejscowego, a to w celu, ażeby dochodzenie względem dopuszczalności policyjnego pozwolenia na postawienie budynku, mogło być przeprowadzone równocześnie z dochodzeniem, do którego powołany jest inspektor okręgowy, i by mogło poprzedzić orzeczenie miejscowej władzy co do pozwolenia na postawienie budynków, deccyżę inspektora okręgowego względem pozwolenia na wykonanie zakładów w celu produkeji nafty i wosku ziemnego.

§. 9.

Jeżeli inspektor okręgowy odmawia koncesyi na prowadzenie przedsiębiorstwa wydobywania

nafty i wosku ziemnego, winien w odmownym dekrete przytoczyć powody odmowy. Przeciw orzeczeniom inspektora służy stronom interesowanym prawo rekursu do Wydziału powiatowego w przeciągu dni 30, a od orzeczeń Wydziału powiatowego rekurs w przeciągu także dni 30 do Wydziału krajowego, który rozstrzyga ostatecznie, czy i pod jakimi warunkami może być udzieloną żądana koncesya.

§. 10.

Względem prawa użycia oleju skalnego i wosku ziemnego, który się znajduje w obrębie przestrzeni ochronnych i pól górniczych, które zostały nadane na mocy ustawy górniczej, obowiązują przepisy §§. 124, 125, 126 i 127 ogólnej ustawy górniczej.

Rozdział II.

O prawach przedsiębiorców produkeyi nafty wynikających z koncesyi.

§. 11.

Udzieleniem koncesyi nabywa przedsiębiorca prawo wyłączne poszukiwania i wydobywania nafty i wosku ziemnego w obrębie pola naftowego, objętego koncesją i wyprowadzanie w tym obrębie, z zachowaniem przepisów prawnych wszelkich zakładów i budowli, mających na celu produkeyę nafty.

Jak długo koncesya pozostaje w prawnej mocy, ma poszukujący naftę wyłączne prawo do zakładania w obrębie swego pola naftowego szynbów, prowadzenia wierceń i wszelkich robót, połączonych z produkeyą nafty i wosku ziemnego.

§. 12.

Kto w przeciągu 6 miesięcy od dnia, w którym otrzymał koncesyę na pole naftowe nie rozpocznie w tem polu robót w celu wydobywania nafty lub wosku ziemnego; jakoteż, kto rozpoczęte w tym celu roboty przerywa i przez sześć po sobie następujących miesięcy nie prowadzi wcale,

winien udowodnić słuszne powody, którego zniewoliły zaniechać tych robót przez tak długi czas i uzyskać od inspektora okręgowego odpowiednie przedłużenie terminu do rozpoczęcia lub ponownego podjęcia robót w celu produkcji nafty; inaczey udzielona mu koncesya będzie uznana za zgasałą.

Orzeczenia, umarzejace udzielone koncesye, wydaje w pierwszey instancyi inspektor okręgowy produkcji nafty i wosku ziemnego z zastrzezeniem prawa rekursu do wyzszych władz autonomicznych w terminach oznaczonych powyzej w §. 9.

§. 13.

Jeżeli odpowiednie prowadzenie przedsiębiorstwa wymaga nieodzownie użycia sąsiedniego gruntu dla przeprowadzenia kanału, odprowadzającego zbyteczne wody z pola naftowego, lub dla prowadzenia drogi albo kolei do wywozu lub przewozu produktów, służy przedsiębiorcy prawo użyć na te cele gruntu sąsiada; a to nawet pomimo jego woli w drodze ekspropriacyi za zupełnem wynagrodzeniem właściciela gruntu według zasad pow. ustawy cywilnej, skoro może udowodnić, że bez takiej służebności na cudzym gruncie produkcya nafty lub wosku ziemnego stałaby się w dotyczącem polu naftowem wcale niemożliwą albo wykonalną tylko z wielkim, w stosunku do pożytku niemożliwym nakładem.

Do przeprowadzenia postępowania ekspropriacyjnego i do wydawania orzeczeń o dopuszczalności ekspropriacyi w danych wypadkach, powołane są c. k. władze polityczne, w pierwszey instancyi c. k. Starostwa.

§. 14.

Gdy zachodzą okoliczności przewidziane w poprzednim §. 13. powołanym jest w pierwszym rzędzie inspektor okręgowy produkcji nafty wdrożyć na żądanie przedsiębiorcy i przeprowadzić ze stronami interesowanemi postępowanie ugodowe, spisać protokolarnie doszłą do skutku ugodę, udzielić stronom autentyczne odpisy tejże i wciągnąć jej treść do księgi pól naftowych. (§. 7.)

Jeżeli zaś postępowanie ugodowe nie doprowadzi do zupełnego porozumienia, winien inspektor okręgowy wystawić i wręczyć przedsiębiorcy na-

leżycie umotywowaną opinię techniczną co do konieczności użycia sąsiedniego gruntu dla celów wskazanych powyżej w §. 13., w której ma także wypowiedzieć zdanie, czy do zamierzonego celu wystarcza czasowe odstąpienie gruntu i na jaki przeciąg czasu.

Zarazem ma wydać interesowanym stronom urzędowe poświadczenie, że ugodowe postępowanie przeprowadzono, lecz że pozostało bez skutku i odesłać przedsiębiorcę z jego żądaniem o ekspropriację do właściwego c. k. Starostwa.

§. 15.

Na żądanie przedsiębiorcy przeprowadza c. k. Starostwo powiatu, w którym leży grunt będący przedmiotem próśby, postępowanie ekspropriacyjne i orzeka, przesłuchawszy strony i znawców: czy żądanie przymusowego odstąpienia gruntu do użytku przedsiębiorcy dla celów produkcji nafty lub wosku ziemnego ma nastąpić; czy tylko do czasowego użytku i na jaki przeciąg czasu, czy też na zupełną własność przedsiębiorcy.

Orzeczenie ma także oznaczyć na podstawie oszacowania przez zaprzysiężonych w sztuce biegłych kwoty wynagrodzenia za odstąpienie gruntu.

Przeciw oznaczeniu kwoty odszkodowania służy stronom, jeżeli się takowem nie zadowolniają, droga zwykłego prawa u właściwego sądu, przedsiębiorca zaś może, złożwszy na rzecz właściciela gruntu kwotę wynagrodzenia, którą oznaczyła Władza polityczna, wejść w używanie gruntu, objętego orzeczeniem ekspropriacyjnem.

§. 16.

Jeżeli zachodzi potrzeba dla zabezpieczenia reszty gruntów wywłaszczonego od uszkodzeń z powodu robót, jakie przedsiębiorca na odstąpionej sobie części gruntu prowadzi, założenia ubezpieczających przyrządów np. tam, jazów, poręczy; lub jeżeli zachodzi potrzeba utrzymywania na kanałach, drogach, kolejach, które przedsiębiorca produkcji nafty przez odstąpiony cudzy grunt prowadzi, mostów lub ław dla umożliwienia komunikacji między gruntami expropriowanego właściciela — należy w orzeczeniu ekspropriacyjnem za-

mieścić także postanowienia co do obowiązku przedsięwzięcia wykonania tych przedmiotów własnym kosztem i utrzymywania ich w dobrym, do użytku przydatnym stanie.

§. 17.

Od orzeczeń c. k. powiatowych władz politycznych w sprawach rzeczonych expropriacji, służy stronom rekurs do c. k. Namiestnictwa w przeciągu dni 30 od doręczenia orzeczenia, a od orzeczeń Namiestnictwa rekurs do c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych także z 30-dniowym terminem.

§. 18.

Przedsiębiorca, który w swoim polu naftowym, kopiąc za woskiem ziemnym, natrafi na pokład onego, ciągnący się po za obręb jego pola pod powierzchnią sąsiedniego gruntu tak, że z głównego szybu na jego polu może być wydobywany za pomocą bocznego chodnika także wosk ziemny, znajdujący się w gruncie sąsiada z znacznym zaoszczędzeniem kosztów, — winien o tém odkryciu zawiadomić dotyczącego właściciela gruntu sąsiedniego w tym celu, aby dla wspólnego tańszego wydobycia wosku ziemnego, w jego gruncie znajdującego się, wszedł w spółkę z przedsiębiorcą, który odkrył ten pokład wosku. Gdyby umowa spółki nie przysłała do skutku, ma przedsiębiorca, który ze swego pola odkrył ten pokład w cudzym gruncie, prawo wydobywania wosku ziemnego także z cudzego gruntu za pomocą bocznych chodników od jego pola prowadzonych, lecz winien właścicielowi gruntu zwrócić wartość wosku po straceniu kosztów wydobycia, według ceny, którą oznaczy — jeżeli strony nie mogą się porozumieć co do jej wysokości — inspektor okręgowy z zastrzeżeniem prawa rekursu do wyższych władz autonomicznych w terminach oznaczonych wyżej w §. 9.

§. 19.

Wypisy z ksiąg, które względem pól naftowych prowadzić winni inspektorowie okręgowi w myśl przepisu §. 7. tej ustawy sporządzone urzędownie, mają moc zupełną dowodu jako dokumenta publiczne.

Rozdział III.

Przepisy policyjne.

§. 20.

W kopalniach dla produkcji nafty i wosku ziemnego należy używać tylko trzeźwych i zdrowych robotników.

Dzieci niżej lat 16 nie mogą być używane do tych robót.

§. 21.

Pod stosunku prawnego czeladzi i robotników używanych przy przedsiębiorstwach produkcji nafty i wosku ziemnego i względem policyjnego nadzoru nad czeladnikami i robotnikami, znajdują zastosowanie analogiczne przepisy ustawy przemysłowej o czeladzi rzemieślniczej i robotnikach fabrycznych.

Policyę miejscową nad robotnikami przy produkcji nafty i wosku ziemnego sprawują zwierzchności gmin, względnie przełożeni obszarów dworskich. Oni też wystawiają książeczki robocze dla robotników tej kategorii i utrzymują tychże w ewidencji; rozstrzygają spory wynikłe ze stosunku służbowego, jeżeli zostały wniesione przed upływem dni 30, licząc od dnia, w którym wydarzyła się okoliczność, dająca powód do skargi.

§. 22.

Obowiązkiem jest inspektorów okręgowych produkcji nafty czuwać nad tém, by miejscowe zwierzchności wykonywały ściśle przepisy policyjne co do czeladzi i robotników przy produkcji nafty; dostrzeżone braki i wadliwości w sprawowaniu tych obowiązków mają donosić Wydziałowi powiatowemu, względnie Wydziałowi krajowemu i przedstawiać tym władzom wnioski co do środków zaradczych dla utrzymania niezbędnej karności i prawnych stosunków między producentami a robotnikami w kopalniach nafty i wosku ziemnego.

§. 23.

Otwory szybów należy, gdy się w nich nie robi, zabezpieczać od wejścia przykryciem lub drzwiami.

§. 24.

Nie wolno składać kamieni, drzewa lub innych przedmiotów blisko szybów, lecz zawsze w takim oddaleniu od szybów, by nie mogły spaść do szybu.

§. 25.

Na publicznych placach, drogach, kolejach żelaznych, na cmentarzach i w bliskości 30 metr. od budynków, nie wolno zakładać szybów, sztolni i prowadzić wierceń. Jeżeli takie przedmioty znajdują się w obrębie pola naftowego objętego koncesją, należy już w dekreście koncesyi zastrzedz ich wyłączenie.

§. 26.

Odległość szybu od szybu powinna wynosić przynajmniej 20 metrów; od granicy pola naftowego szyb powinien być odległy przynajmniej o 10 metrów.

§. 27.

Przekroje szybów powinny mieć dostateczne, celowi odpowiednie rozmiary i tak w górze, jakoteż do spodu mają być ocembrowane silnie odpowiedniemi drzewem. Nie wolno używać do tego celu wyplatań.

§. 28.

Wody wydobywane z szybów należy spuszczać do wspólnego odpływu za pomocą ścieków tak urządzonych, iżby woda spadała naturalnym spadem, nie zatrzymywała się w pobliżu szybów i nie ściekała do takowych.

§. 29.

Wszystkie przyrządy i narzędzia do zgłębiania szybów i do wydobywania nafty i wosku ziemnego, powinny być starannie wyrobione i tak

umieszczone, aby ich użycie nie narażało bezpieczeństwa ludzi zatrudnionych przy kopalni. Nad otworem szybu powinien być umieszczony obok walca przeznaczonego do wyciągania produktu, drugi walec lub inny stosowny przyrząd mechaniczny dla liny pomocniczej.

§. 30.

Skoro spostrzegać się dają w szybie niebezpieczne gazy, należy przestrzegać, aby robotnicy spuszcający się do szybu, byli zaopatrzeni opaską umocowaną za pomocą liny ratunku do walca nad otworem szybu. Jeden robotnik pozostawać musi przy walcu w ciągłym pogotowiu, by na dany znak wyciągnął natychmiast robotnika w szybie pracującego.

W czasie spuszczenia do szybów osób lub wyciągania tychże za pomocą liny, należy wstrzymać w szybie każde inne wyciąganie.

§. 31.

Codziennie przed użyciem liny do wyciągania, powinien do tego przeznaczony dozorca pewny wypróbować tak linę jako też wszystkie przyrządy do spuszczenia pod względem ich siły i trwałości. Powinna się też u przedsiębiorcy kopalni znajdować zawsze w rezerwie druga lina do spuszczenia.

§. 32.

Należy mieć ciągle staranie o utrzymanie zdrowego powietrza w kopalniach. Przewody w kopalni, w których się nie robi, a z których mogą się udzielać szkodliwe gazy przestworom przyległym, w których roboty są w toku, należy szczelnie pozamykać. Dozorca kopalni winien każdym razem przed spuszczeniem robotników do szybu, wypróbować czystość powietrza w kopalni: jeżeli pojawiają się gazy szkodliwe lub zapalne, winien zarządzić wprzód ich usunięcie za pomocą wentylacji i czuwać nad tém, aby w ciągu czasu, jak robotnik przebywa w szybie, doprowadzano nieustannie do szybu dostateczną ilość zdrowego powietrza.

Obowiązkiem jest inspektorów okręgowych produkcji ropy czuwać nad tém, aby przyrządy do oczyszczania powietrza w szybach, wentylatory

znajdowały się we wszystkich kopalniach nafty i wosku ziemnego w takim stanie, jak tego wymaga bezpieczeństwo osób zatrudnionych w kopalniach. Ma on prawo wydać natychmiast stosowne zarządzenia względem uzupełnienia dostrzeżonych w tym względzie niedostatków i względem tymczasowych środków ostrożności do czasu sprawienia dla kopalni odpowiednich wentylatorów. Rekurs przeciw tym zarządzeniom inspektora nie ma mocy wstrzymującej.

§. 33.

Przy każdym szybie zostającym w ruchu powinien być umieszczony w odpowiedni sposób przyrząd do dawania sygnałów na wypadek, gdyby robotnicy zatrudnieni w szybie znaleźli się niespodzianie w niebezpieczeństwie i potrzebowali ratunku.

Obowiązkiem jest inspektorów okręgowych doglądać, aby przyrządy sygnałowe utrzymywano w stanie przydatnym do użytku.

§. 34.

W kopalniach nafty i wosku ziemnego wolno używać tylko wypróbowanych lamp bezpieczeństwa. Zakazaniem jest zapalanie lamp nad otworem szybu i w szopach pokrywających szyby. Osobną instrukcją objęte zostaną szczegółowe przepisy co do lamp bezpieczeństwa i względem ostrożności przy używaniu prochu do rozbijania skał w kopalniach nafty i wosku ziemnego.

§. 35.

Nie wolno przy szybach i szopach pokrywających szyby palić tytoniu, zapalać zapalaki, utrzymywać otwarte światło albo ogień.

§. 36.

Szopy pokrywające szyby nie wolno pokrywać słomą lub trzcina, podczas roboty w szybie muszą być otwarte i nikomu nie wolno w nich przebywać podczas nocy.

§. 37.

Szyby opuszczone należy albo zupełnie zasypać, lub zabezpieczyć należycie od wypadnięcia przechodzących — za pomocą pokrycia otworu szybu dylami silnie przymocowanymi gwoździami do wierzchniego ocembrowania.

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

§. 38.

Samowładne zakładanie szybów, sztolni lub prowadzenie wierceń w celu poszukiwania lub wydobywania ropy z pominięciem przepisów oddziału Igo tej ustawy, ma być karane grzywną od 10 zł. do 400 zł. w miarę stopnia przewinienia.

§. 39.

Przekroczenie przepisów policyjnych zawartych w rozdziale III. i niezastosowanie się do warunków, pod którymi udzielono koncesję przy produkcji ropy i wosku ziemnego, mają być karane grzywną od 5 zł. do 200 zł., lub aresztem od 1 dnia do 40 dni.

§. 40.

Za uiszczenie grzywny nałożonej na kierującego zastępcę przedsiębiorcy, ręczy właściciel przedsiębiorstwa i obowiązany jest zapłacić grzywnę w zastępstwie ustanowionego przez niego zawiadowcy przedsiębiorstwa, jeżeli od tego nie może być ściągnięta, przyczem pozostaje mu prawo regresu do zawiadowcy, którego może poszukiwać na drodze sądowej.

§. 41.

Grzywny wpływają na rzecz funduszu kultury krajowej, dział: produkcja oleju skalnego i wosku ziemnego. W razie niemożności ściągnięcia grzywny, należy karę pieniężną zamienić w karę aresztu, przyczem 5 zł. mają być liczone za jeden dzień aresztu.

§ 42.

Do przeprowadzenia postępowania karnego z powodu przekroczeń tej ustawy i do wydawania orzeczeń karnych w pierwszej instancji, powołane są c. k. Starostwa powiatu, gdzie przekroczenie zostało popełnione.

§ 43.

Przeciw orzeczeniom karnym politycznej władzy powiatowej, służy rekurs do c. k. Namiestnictwa, który należy zapowiedzieć lub wnieść na piśmie w przeciągu 8 dni od dnia następnego ogłoszenia orzeczenia lub od dnia doręczenia wyciągu z rejestru karnego, jeżeli zasądzony przy usłnem ogłoszeniu wyroku lub po tem, w przeciągu trzech dni od dnia wydania wyroku, zażądał udzielenia odpisu z rejestru karnego.

§ 44.

Przeciw orzeczeniu Namiestnictwa, którym zmieniono orzeczenie c. k. Starostwa na niekorzyść obwinionego, służy temuż rekurs do c. k. Ministerstwa spraw wewn. w przeciągu 30 dni od doręczenia orzeczenia.

Rekursy tak do Namiestnictwa jako też do Ministerstwa należy zgłaszać lub podawać na ręce c. k. Starostwa, które wydało w pierwszej instancji orzeczenie karne.

Przeciw orzeczeniu karnemu Namiestnictwa, którym zatwierdzono orzeczenie Starostwa lub zmieniono takowe na korzyść obwinionego, nie ma dalszego rekursu.

Rozdział V.

Postanowienia przejściowe.

§ 42.

Przedsiębiorcy trudniący się produkcją ropy i wosku ziemnego na podstawie koncesyj, które im udzieliły według przepisów przed tą ustawą obowiązujących c. k. powiatowe władze polityczne, obowiązani są w przeciągu dni 60, od dnia wejścia

w życie téj ustawy, przedłożyć inspektorowi okręgowemu produkcyi nafty i wosku ziemnego, ustanowionemu dla dotyczącego okręgu, dekret koncesyi i dokładny opis pola naftowego, do którego odnosi się koncesya z wyszczególnieniem szybów, sztolni, wierceń, budowli i urządzeń, znajdujących się w obrębie tego pola naftowego; a to w celu wpisania tego przedsiębiorstwa do księgi pól naftowych, które prowadzić obowiązani są inspektorowie okręgowi według §. 7. téj ustawy.

§. 46.

Koncesye, udzielone przez c. k. władze polityczne do założenia kopalni nafty i wosku ziemnego, jako téż prawa przedsiębiorców nabyte na téj podstawie, pozostają i nadal w prawnej mocy, chociażby pole naftowe, do którego odnosi się koncesya, nie odpowiadało względem przestrzeni i konfiguracyi wymogom §. 2. téj ustawy. Zresztą atoli obowiązują postanowienia téj ustawy także przedsiębiorców, którzy na podstawie dawniejszych koncesyj zajmują się wydobywaniem nafty i wosku ziemnego.

§. 47.

Jeżeli koncesya udzielona według dawniejszych przepisów na pole naftowe, którego przestrzeń i konfiguracya nie odpowiada wymogom téj ustawy, czy to przez niewykonywanie w myśl §. 12. ustawy, czy téż z innego prawnego powodu, nie może być udzieloną nowa koncesya na to pole naftowe, jeżeli ubiegający się o takową nie dopełni warunków wskazanych w §. 2. téj ustawy i nie uzupełni pola naftowego w myśl postanowienia drugiego ustępu tego paragrafu.

§. 48.

Ustawa ta wchodzi w życie w trzy miesiące po jej ogłoszeniu.

§. 49.

Wykonanie téj ustawy polecam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa i handlu.

